

Борис Божилев Иванов е роден на 20 август 1897 г. в с. Приселци, Варненски окръг, в бедно земеделско семейство. Баща му Божил Иванов е от с. Радилово, Пещерско, и известно време бил горски пазач в Приселци, а майка му Елена Петрова е родена в гр. Николаев, сега в УССР, и била шивачка. Основно образование Борис Божилев получава в родното си село, а средно — във Варненската мъжка гимназия. Записва се студент в Юридическия факултет на Софийския университет, но следването му е прекъснато, тъй като е мобилизиран за участие в Първата световна война. След пробива на Солунския фронт заедно с десетки хиляди сънародници прекарва повече от две години като заложник във френски пленнически лагер. След завръщането си от плен продължава следването си, но вече по математика във Физико-математическия факултет на Университета. По материални причини е принуден да прекъсне следването и една година учителства в Чирпан, след което продължава да следва. Изявява се като способен студент, активно участва в упражненията, изпитите си взема редовно с отличен успех. През 1923 г. завършва като първенец Физико-математическия факултет. Но когато трябва да се яви на държавен изпит и се коментира избирането му за асистент, се установява, че е положил изпита по астрономия с отлична оценка, без да има подпис за посещение ; тогава „праволинейният“ правилник го осъжда на още един гладен семестър, през който той трябва само да получи подпис по астрономия . . .

В университета Борис Божилев дружи с прогресивни студенти и участва в студентски и други акции, ръководени от партията.

През 1923/24 учебна година е учител в Плевенската мъжка гимназия, а след това до учебната 1944/45 година учителства във Варна, преподавайки математика и физика. През следващата учебна година е назначен за директор на I софийска мъжка гимназия — едно признание на народната власт за преподавателската му дейност. С голям ентузиазъм, педагогическо майсторство и вещина той преподава както математика, така и физика.

Вдъхнал е любов към математиката и физиката на не един ученик. Акад. Христо Христов — негов ученик — споделя, че „учителят ми по физика Борис Божилев е причина да стана физик“, а акад. Емил Георгиев, също негов ученик, си спомня:

„Говореше тихо, спокойно, уверено; чувстваше се, че зад думите му се крият много повече знания от тези, които споделяше с нас. Изобщо създаваше една атмосфера, която можеше да се нарече „научна“. Той респектиреше учениците със знанията и спокойствието си.“

Борис Божилов решава немалко математически задачи, поместени в различни броеве на Списание на Физико-математическото дружество. Така например през периода 1940–1942 г. той е представил 35 решения на задачи и статии. Тази негова дейност е оценена от редакционната колегия на списанието начело с акад. Л. Чакалов и в кн. 1–2 на год. XXVII е публикувано благодарствено-поздравително писмо на редакцията.

През 1946 г. Борис Божилов е избран за **редовен асистент** при катедрата по техническа механика и за **частен доцент** при катедрата по висша математика във Варненския държавен университет.

От 1949 до 1954 г. той е **ръководител** на катедрата по висша математика и дескриптивна геометрия. След закриването на Варненския университет през есента на 1954 г. е преместен в Русе, където е **ръководител** на катедрата по висша математика и дескриптивна геометрия в новооткрития Висш институт по механизация и електрификация на селското стопанство. Там доцент Б. Божилов е един от малкото хабилитирани преподаватели и работи всеотдайно, с младежки жар и оптимизъм за изграждането и утвърждаването на русенското висше учебно заведение, откъснат от семейството си, което остава във Варна. Той полага големи грижи за създаване на кадри в ръководената от него катедра, като непрекъснато споделя богатия си преподавателски опит с младите си колеги.

Борис Божилов притежавал педагогически похват да завладява слушателите си, без принуда да ги кара да вникват в онова, за което говори. Запознавал се е със студентите чрез личните им картони от канцеларията и на първата си лекция се е обръщал към някои от тях с трите им имена, споменавал е родното им място и училището, което са завършили. Това е имало голям ефект.

На 15 септември 1958 г. Борис Божилов е пенсиониран по болест.

Но по-късно отново бил привлечен на работа, този път като **ръководител** на катедрата по висша математика и дескриптивна геометрия във ВВУЗ в Силистра. Същевременно преподавал и във ВИНС във Варна. През учебната 1963/64 година бил **ръководител** на катедрата по висша математика и дескриптивна геометрия във ВМЕИ — Варна.

Борис Божилов е автор на 10 научнопопулярни статии, отпечатани в Списание на физико-математическото дружество, и на други трудове, чийто списък е даден по-долу. Владее руски, френски и немски език, които изучил сам, Свирил е на цигулка. Починал на 9 февруари 1970 г. от кръвоизлив в мозъка.

ПУБЛИКАЦИИ НА Б. БОЖИЛОВ

1. Един въпрос от хидромеханиката. Юбилеен сборник на Варненската мъжка гимназия.
2. Конструкция с пергел и линейка на описани петоъгълници. Год. Варн. унив. , 1 (1945—1946).
3. Напречни трептения на струна с променлива плътност. Трудове на ВИНС—Варна, Строителен факултет, 1(1953—1954).
4. Проблем на Вивиани в n -мерното пространство. Научни трудове на ВИМЕСС — Русе, 1958.
5. Приложение на операционния метод за изчисляване на някои обеми в n -мерното евклидово пространство. Научни трудове на ВИМЕСС — Русе, 1958.
6. Предупредителен статистически контрол на качеството на продукцията. Известия на ВИНС, 1962, кн. 4.
7. Записки по висша математика (в съавторстао с К. Бонев и Р. Недев). 1946.
8. Линейна алгебра и линейно програмиране — Сборник задачи (в съавторство с К. Бонев, К. Кънчев и Г. Минчев). 1964.

Александър Боков